

[Søren Hansen]

være en særlig dyd, en særlig fortjeneste, at man vil samarbejde, så synes jeg, det må stå meget småt til, meget småt. Men, altså, ministeren vil gerne samarbejde med de valgte parlamentarikere i Nordisk Råd om budgettet.

Må jeg så på den baggrund spørge ministeren for nordisk samarbejde: Hvad har dette udtalte samarbejdsønske så resulteret i, når det f.eks. gælder budgettet, som jo dog er et temmelig afgørende element i det nordiske samarbejde? Udvalget har for længst ytret sig om det oprindelige udkast. Ministrene har behandlet det og sendt det tilbage uden så meget som en antydning af en ændring i forhold til det i forvejen fremsendte og altså kritiserede budgetforslag. Der var altså ikke sket nogen ændringer, snarere tværtimod.

Men nu er ministeren måske sammen med de øvrige nordiske samarbejdsministre gjort af et andet og bedre stof end ganske almindelige parlamentarikere. Måske har de særlige evner til at se, hvad det samlede budgetudvalg ikke har været i stand til at se. Og jeg vil derfor gerne slutte med at spørge ministeren for nordisk samarbejde: Hvor og på hvilke punkter, på hvilken måde, er det, man har taget hensyn til Budgetudvalgets synspunkter? Har man i praksis vist, at man ønsker et samarbejde, og at man ønsker det alvorligt?

J. K. Hansen (S):

Under debatten i dag har vi, hvad naturligt jo er, også været ude i det, som jeg vil benævne som danske yderområder. Det har været indlæg fra vore færøske og grønlandske medlemmer og nu også sidst om det nordiske samarbejde.

Det, der bringer mig op her i dag, er, at jeg godt vil bringe mig syd for den dansk-tyske grænse til de mange danskere, der udgør det danske mindretal i Sydslesvig. Det er ikke ofte, vi debatterer Sydslesvig her i Folketinget. Jeg kan næsten ikke mindes, vi har gjort det, men det skyldes jo nok også, at partierne her i Folketinget er meget enige i hele det sydslesvigske spørgsmål, og jeg mener bestemt ikke, at det skulle være nødvendigt via Folketingets talerstol hverken at gøre Folketingets partier eller regeringen opmærksom på Danmarks forpligtelser over for det danske mindretal i Sydslesvig. Det er helt klart formuleret i de erklæringer, som den danske og den tyske regering har

givet i henholdsvis København-Bonn- og Bonn-København-erklæringerne, og som jo år efter år bliver bekræftet såvel af statsministrene som af andre ministre og folketingsmedlemmer, som deltager i de danske årsmøder i Sydslesvig. Så langt, så godt.

Når jeg så som Socialdemokratiets repræsentant i Undervisningsministeriets udvalg vedrørende danske kulturelle anliggender i Sydslesvig, det udvalg, som er benævnt femmandsudvalget, tager ordet, så gør jeg det altså, fordi jeg igennem en årrække har været med til at administrere det statsstilsbud, Danmark yder til støtte for danskheden i Sydslesvig. Og hidtil har dette udvalg, femmandsudvalget, loyalt forvaltet de afsatte midler under hensyntagen til den økonomiske udvikling i Danmark og uden at skele til den økonomiske udvikling i Tyskland.

Det er mig magtpåliggende at få sagt til regeringen, til statsminister og undervisningsminister, at den går ikke længere. Må jeg henlede opmærksomheden på, at forbrugerprisindekset i Tyskland ligger 2 pct. højere, end det gør i Danmark. Og alle må så kunne forstå, at en ligestilling af danskere syd for landegrænsen og danskere nord for landegrænsen ikke længere holder, hvis der alene gås ud fra den økonomiske udvikling i Danmark. Vi gjorde det i femmandsudvalget, at vi slog alarm; det gjorde vi ved et brev af 7. juli 1992 til statsministeren med kopi til bl.a. undervisningsministeren og gruppeformændene i Folketinget. Statsministeren svarer femmandsudvalget ved brev den 8. september, hvor statsministeren nærmest beder femmandsudvalgets medlemmer om at slå koldt vand i blodet, lad der nu ikke gå panik i jer, det her er måske noget forbigående.

Jeg havde egentlig håbet, at statsministeren havde haft en større forståelse for femmandsudvalgets nødskrig. For skal der være mening i de smukke ord på årsmøder og andre møder med vore landsmænd i Sydslesvig om, at Danmark lever op til sine forpligtelser, jævnfør København-Bonn- og Bonn-København-erklæringerne, som jo også vedrører det tyske mindretal nord for grænsen, ja så må der handling til. Så mit ærinde ved dette indlæg her i dag er at bede statsministeren, finansministeren og undervisningsministeren om at gå i dybden og revidere budgettallene for det kulturelle arbejde for danskheden i Sydslesvig så-